

Løften og har været Meningen hele Tiden, at denne Lov gives i den Hensigt at yde en Bemyndigelse til de forurettede og undertrykte Kvinder. Nu opstiller jeg altsaa det Spørgsmaal: Hvilken Bemyndigelse vil Loven i sin nuværende Skikkelse yde disse ulykkelige Kvinder? Det er jo dem, vi nærmest have haft for Die hele Tiden. Ganske vist gjælder Loven for alle Samsundsklasser, men det er dog egentlig Hensynet til de fattige arbejdende Kvinder med daarlige Mænd, som har bragt Loven frem, og det er vel ogsaa dem, man nærmest maa tage i Betragtning. Jeg spørger altsaa: Hvilken Bemyndigelse vil Loven give? Det vil være i det ærede Things Grindring fra de tidligere Forhandlingerne her, at jeg — og jeg antager Mange med mig — havde den Opfattelse, at Loven ikke var aldeles betydningsløs, men at den dog i visse enkelte Tilfælde virkelig kunde være til Nytte eller til Bemyndigelse for den fortrykte Hustru. Jeg gik nemlig ud fra, at det Selverhvervede, som Hustruen har, isølge denne Lov var hendes Særeie, og at dersom Manden, naar han forgreb sig derpaa, kunde straffes, som om han havde forgrebet sig paa fremmed Eiendoms, med andre Ord, for at tage det værste Tilfælde, at naar Hustruen var bleven saaledes mishandlet af sin Mand, at hun havde været nødt til at flytte fra ham, og havde bjerget lidt sammen, kunde hun, dersom Manden kom og tog det, henvende sig til de offentlige Myndigheder, til Politiet, og Manden kunde blive straffet. Derimod har ganske vist ogsaa i dette Thing, navnlig fra den høitærede Justitsminister og den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Magen), en anden Opfattelse gjort sig gjældende, som imidlertid ikke her kom videre til Orde; men den er kommen stærkt til Orde gennem den ærede Forslagsstiller i det andet Thing og stiller nu Sagen paa et saadant Standpunkt, at det forekommer mig, at Forholdet bliver endnu flattere. Den ærede Forslagsstiller udtalte nemlig om dette Punkt, — det er ganske kort, og jeg haaber derfor, at den ærede Formand tillader, at jeg oplæser det —: „Jeg tror ikke, at der er nogen Nødvendighed for ved udtrykkelige Bestemmelser at klare det Spørgsmaal, hvorledes Manden er stillet i strafferetlig Henseende, naar han disponerer over de Gjenstande, som saaledes Hustruen særlig har erhvervet, thi dette Spørgsmaal maa jo besvares aldeles paa samme Maade, som det Spørgsmaal nuil dags maa besvares: hvorledes Hustruen i saa Henseende er stillet, naar hun disponerer over Fællesboets Gjenstande uden Mandens Samtykke. Det er to Ting, der ere aldeles analoge; Forholdene ere fuldstændig ens. Der er i begge Tilfælde Fællesskab tilstede. Det er begges Fælleseiendom, men kun den ene har Ret til at disponere, efter den hidtilværende Lovgivning Manden alene, og efter dette Lovudkast Konen alene, forsaavidt det angaar disse Gjen-

stande, og det er klart, at hver af Ægtefællernes Stilling med Hensyn til den Disposition, som denne foretager over dette Gods uden den Berettigedes Samtykke, maa behandles paa samme Maade“. De Herrer ville altsaa se, at her er gjort en Forklaring af Lovforslaget gjældende, som stiller Sagen paa et nyt og overraskende Standpunkt. Jeg har nogen Tilbøjelighed til at fravige min tidligere Mening og indrømmer, at dette er rigtigt. Man kan ganske vist ikke forstaa Loven — det kan man ikke forlange; thi der er Intet, der kan forstaaes i denne Lov —, men jeg er som sagt villig til at erkende, at det, Loven tænker paa, er kun at forbyde Manden Raadigheden over den Del af Fællesboet, som Hustruen har erhvervet som Særeie, det vil altsaa med andre Ord sige, at det samme Forhold, som under den nuværende Lovgivning finder Sted, naar Konen disponerer over en Del af Fællesboet. Naar hun tager og sælger Noget deraf, kan Manden søge det tilbage, fordi hun ikke kan disponere over Fællesboet, men hun kan ikke straffes derfor. Det er et rent privat Forhold. Det Samme skal altsaa efter Lovforslaget gjælde, naar Manden disponerer over noget af Konens Selverhverv. Jeg haaber ogsaa for Eksempel at have forklaret det tydeligt nok. Altsaa bliver den Bemyndigelse, som vi nu have kæmpet for i saa lang Tid, den, at naar Manden disponerer over noget af Konens Selverhverv, naar han tager og sælger hendes Symaskine, for at blive ved et af de gamle Exempler, ja, saa har hun den Udvei gennem en Proces at kunne søge den tilbage hos den, der har kjøbt den; det er hele Bemyndigelsen. Nu vil jeg spørge Enhver, der har vist Interesse for denne Lov og disse ulykkelige stillede Kvinder, hvis berusede Mænd berøve dem det Allernødvendigste til Livets Ophold, om det er en Udvei at hyde en saadan Kvinde. Jeg kan ikke se, at der opnaas det aller Mindste derved. Loven er, som sagt, uforstaaelig. Enten man skal forstaa den saaledes, at det, Kvinden erhverver, er hendes Særeie, og at Manden kan straffes, naar han tager det fra hende, eller saaledes, at det er ikke hendes Særeie, men at det hører til Fællesboet og at det kun er Raadigheden, der er Tale om, bliver Forholdet omtrent lige galt. Som sagt, efter de Udtalelser, der ere faldne, navnlig fra vore første Jurister, nødfages jeg til at mene, at Loven maaske bedst opfattes paa den Maade, at det ikke er Konens Særeie, men kun en Raadighed, der er Tale om. Men saa have vi altsaa det Udbytte af Loven, at man henviser den fattige Kone til at anlægge et privat Spørgsmaal for at faae sine Ting igjen. Det stiller sig nu ganske kuriøst, dersom man vil gaa lidt videre i dette Spørgsmaal, og det vil jeg tillade mig ganske kort at gjøre for yderligere at vise, hvad det er, der bydes os her, og hvor mangelfuld Loven er.